

[Arne Melchior]

til at stå og læse op, og fra hr. Erhard Jakobsens indlæg ved tidligere og ved senere lejligheder om denne sag, at sådan er det at forstå, og derfor er det perfidi at påstå nøjagtig det modsatte. Men hele talen var jo båret af dette samme – vi har hørt også det før – at CD skulle have mistro til radioens medarbejdere. Jeg har gang på gang heroppe dementeret dette. Vi generaliserer ikke, hverken journalister, radiatorrådsmedarbejdere, folketingsmedlemmer eller bilister. Når vi har en færdselslov i dette land, er det ikke af mistro til fru Birte Weiss, og når vi har strenge straffe – måske ikke strenge nok – imod spritbilisme, er det ikke af mistro til fru Birte Weiss eller til kulturministeren eller til kirkeministeren, men det er, fordi et ordenssamfund må have visse regler, således at de, der skal fungere i samfundet, kender de regler, de skal fungere efter. Noget sådant har man på enhver arbejdsplads. Hvorfor skulle medarbejdere i Danmarks Radio være ene om ikke at have det? Der har man et sæt publiceringsregler, og det er i og for sig hovedændringen, hvad CDs forslag angår på dette punkt, at få disse publiceringsregler ind i loven, således at enhver medarbejder ved, hvad man har at rette sig efter. Disse medarbejdere er jo kendetegnet ved – bortset fra at man altså ikke kan generalisere – at de stort set alle er højt uddannede, de har alle frivilligt søgt og modtaget et hverv ved et statsledet offentligt medium i en monopolsituation, og de kan derfor overhovedet ikke føle det som nogen mistro, at den samme stat, som driver disse medier, også sætter regler for, på hvilken måde det skal gøres; og at der skulle være noget som helst kreativitetsfjendtligt eller -dræbende i den omstændighed, at man ved, man er forpligtet til alsidighed, kan jeg på ingen måde indse.

Så siger fru Birte Weiss – og det plejer hun også hvert år at gøre et stort nummer ud af – at klagerne er blevet afvist. Det er altså bevis for, at klagerne var uberettigede. Jeg vil gerne spørge, om fru Birte Weiss og hendes græsrodsbevægelser har dette som et princip, at forslag, man stiller, men som ikke bliver taget til følge, og klager, man indsender, men som man ikke får medhold i, dermed viser sig at være forkerte, uduelige osv. Er det virkelig et princip, som man bare undtagelsesvis kan støtte sig til?

Så siger fru Birte Weiss, at der bliver altid noget hængende, for måske får nogle i befolkningen – og det bekræftede hun da, at det var der en del der fik – det indtryk, at der alligevel skulle være noget galt med alsidigheden i Danmarks Radio. Ja, vist er der da store dele af befolkningen, der har fået det indtryk, og det er vel også velbegrunderet. For nylig så jeg i en avis – jeg kan desværre ikke huske forfatteren eller stedet, så det må stå for min egen regning, jeg vil bare ikke prale af noget, som en anden måske før mig har peget på – en kritik af, at et par udsendelser, der kommer hver hverdageftermiddag, nemlig udsendelserne »Kvart i fem« og »Udefra« – jeg tror, at »Udefra« for nylig havde 5 års jubilæum, og de pralede med, at de havde sagt så mange ord, at hvis man udgav dem, kunne de fylde reolmetre herfra og til Rom omtrent – en kritik af, at disse udsendelser har været i hænderne på de samme folk og de efter min mening samme meget ensidige folk i 5 år. Det hjælper så ikke over for dette at sige: nå ja, du kan høre radiogudstjeneste kl. halv ni om morgenen, så er det afbalanceret, eller du kan høre »Ved dagens begyndelse« 10 minutter i syv, så er det afbalanceret. Netop i udsendelsen om morgenen gør man sig jo umage for at variere og lade forskellige, inklusive ateister, komme til orde.

Derfor mener jeg, det må være berettiget at sige – jeg har ikke hermed ført noget angreb på ateister, jeg tillader mig bare at sige, at i en udsendelse af denne art bestræber man sig netop for at være alsidig – at når man lader den samme klike af mennesker køre det samme program i årevis, må det være berettiget at sætte spørgsmålstegn ved, hvorvidt alsidigheden i Danmarks Radio varetages, og den omstændighed, at klager over noget sådant i radiatorådet måtte være blevet afvist tidligere eller måtte blive det i fremtiden, er sandelig ikke noget bevis, for fru Birte Weiss ved jo lige så godt som jeg, at det drejer sig om en politisk stillingtagen og ikke om en egentlig afvejning. Det klager jeg ikke over, sådan må det være, når der er politikere i Danmarks Radio, men vi har netop vedvort forslag også ønsket at indføre det folkelige element i ledelsen af Danmarks Radio ved at give licensbetalerne lejlighed til direkte valg af medlemmer til Danmarks Radio.